

Arrest

nr. 237 089 van 17 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een zesde aanvraag die verzoekster indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 20 juni 2019. Met deze aanvraag wenst zij een gezinshereniging te bekomen met de partner van haar neef.

De aanvraag werd op 3 december 2019 afgewezen, onder de volgende motivering:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.06.2019 werd ingediend door:

Naam: K.

Voornaam: L.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)1965

Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister: ...

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: ...

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.06.2019 opnieuw gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde de partner van haar neef, zijnde K. L., van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer ...

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Armenië (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 25.08.2014 met visumsticker en inreisstempel waaruit blijkt dat ze Armenië uitreisde op 18.11.2014*
- kadastraal attest dd. 10.10.2017 op naam van betrokkene*
- attest n°xxx dd. 22.08.2018 op naam van betrokkene*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 11.12.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 06.06.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- verklaring op eer dd. 10.06.2019 waarin een derde (de broer van betrokkene) verklaart dat hij betrokkene financieel ondersteunde voor haar vertrek uit Armenië; deze bedragen werden cash overgemaakt: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en deze verklaring op eer niet gestaafd wordt door enig bewijsstuk of door de reeds gekende gegevens, is de inhoud van deze verklaring een loutere bewering welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

Voor zover deze verklaring op eer dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze verklaring niet spreekt van enige steun vanwege de referentiepersoon.

- geactualiseerd schrijven Partena dd. 21.06.2019 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat betrokkene bij haar werd ingeschreven als persoon 'ten laste': echter, een inschrijving ten laste bij de*

mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

- geactualiseerde loonfiches op naam van een derde voor de periode april – juni 2019

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 06.06.2019.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 13.03.2014 in België verblijft; de referentiepersoon was op dat moment reeds in België woonachtig. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 24.06.2015 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. B 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel,

“aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoekster niet aantoonde zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon;

dat echter uit de stavingsstukken door verzoekster gevoegd n.a.v. zowel haar eerste aanvraag familiehereniging van 11.12.18 als haar tweede aanvraag familiehereniging van 20.06.18 dat toen zij nog in haar land van herkomst woonde zij aldan ten laste was van haar broer, A. V., van Belgische nationaliteit en geboren op (...)1976, dewelke de vader is van de heer A. V., R.R. ..., dewelke op zijn beurt de wettelijke samenwonende partner is van mevrouw K. L., van Franse nationaliteit, ..., zijnde thans in casu de referentiepersoon;

dat in bijlage onder de stukken 2 én 3 m.b.t. de heer A. V. en zijn zoon, de heer A. V., een attest van woonst met historiek wordt gevoegd waaruit blijkt dat beiden van 19.10.1999 t.e.m. 23.07.12 (toen de heer A. V. nog minderjarig was) dezelfde domicilies in België hebben gehad;

dat verzoekster destijds toen zij nog in Armenië woonde bij gebreke aan eigen inkomsten en vermogen ten laste was van haar broer aangezien haar neef toen nog minderjarig was en deze pas nadien in België toen verzoekster bij hem is komen inwonen de tenlastename van verzoekster van zijn vader heeft overgenomen;

dat wat de afdoende inkomsten van de referentiepersoon uiteraard het gezinsinkomen van de referentiepersoon en diens wettelijke samenwonende partner dient genomen te worden als uitgangspunt én dat terzake reeds van bij de eerste aanvraag familiehereniging afdoende bewijsstukken werden gevoegd;

dat de bestreden beslissing aldus blijkt geeft van een onvolledige feitenvinding alsook een verregaand gebrek aan realiteitszin;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 03.12.19 dan ook niet alleen artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.2.2. Verzoekster diende haar aanvraag in met het oog op gezinshereniging met mevrouw K.L., zijnde de partner van haar neef, die de Franse nationaliteit heeft en in België verblijft. Naar luid van artikel 47/1, 2°, samen gelezen met artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, en zoals dat blijkt uit de bestreden beslissing, dient zij derhalve aan te tonen dat zij, in het land van herkomst, ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Dit wordt door haar niet betwist.

Verzoekster betoogt dat uit de stavingstukken die zij neerlegde naar aanleiding van haar aanvragen van 11 december 2018 en deze van 20 juni 2018 die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, is gebleken dat toen zij nog in haar land van herkomst woonde, zij, bij gebrek aan eigen inkomsten ten laste was van haar broer. Die broer is de vader van haar neef die de wettelijke samenwonende partner

is van de referentiepersoon, mevrouw K.L. Deze neef woonde, toen hij nog minderjarig was, met zijn vader in België samen. Hij heeft de tenlastename van verzoekster door haar broer overgenomen toen verzoekster bij hem is komen inwonen, zo stelt zij, en wat betreft het afdoende karakter van de inkomsten moet rekening worden gehouden met het gezinsinkomen van haar neef en zijn partner. Zij voegt bij haar verzoekschrift twee "historieken van adressen", afgeleverd door de dienst bevolking om haar standpunt te staven.

Daargelaten of verzoekster met haar constructie aannemelijk maakt dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden, kan de Raad thans volstaan met de vaststelling dat ze volledig is gesteund op de voormelde adreshistorieken die dateren van na de bestreden beslissing, en dus niet eerder werden voorgelegd aan het bestuur. De verwerende partij kon hiermee dus geen rekening houden en hier evenmin over motiveren toen zij de beslissing nam. Ook de Raad kan met dit gegeven thans geen rekening houden: hij moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2.3. Aangezien verzoekster verder geen concrete argumenten aanvoert aangaande de beoordeling van de wél door haar aan het bestuur ter kennis gebrachte stukken, moet worden vastgesteld dat zij niet aantoonst dat deze beoordeling onwettig is, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk. Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS